

[Μάρτιος 23, 2018 at 1:56 μμ](#)

Παιδιά όσοι σας χαρήκαμε και σας καμαρώσαμε πριν λίγες ώρες δεν βρίσκουμε λόγια να σας συγχαρούμε, κι εσάς και τους καθηγητές σας, αφ' ενός για τον τρόπο που παρουσιάσατε τον Καποδίστρια, αφ' ετέρου για τον τρόπο που ζωντανέψατε και δώσατε σάρκα και οστά στην ομιλία του γυμναστή και προπονητή σας, για το πώς στα μαθήματα που προετοιμάζουν την ανδρεία των πολιτών, πρωτοκαθεδρία έχουν η μουσική και ο χορός που αναδεικνύουν την λεβεντιά, την ομορφιά και τον έρωτα της ζωής.
ΜΠΡΑΒΟ ΣΑΣ!!!

[Μάρτιος 23, 2018 at 4:03 μμ](#)

Μεθεόρτια συμπλήρωση μιας προεόρτιας συζήτησης μετά τη χτεσινή πρόβα τζενεράλε καθώς με τον Γιάννη και τον Γιώργο βοηθήσαμε την υπεύθυνη καθηγήτρια να φυλάξει τις συσκευές που θα χρησιμοποιούνταν στη γιορτή σήμερα:

-Τώρα, στις νέες κυβερνήσεις, υπάρχουν υπουργοί και βουλευτές που θα δούλευαν χωρίς αμοιβή όπως τον καιρό του Καποδίστρια;

-Αν σαν «τώρα» εννοείτε και το πριν σχεδόν 20 χρόνια και αν σαν «νέες» κυβερνήσεις εννοείτε και μέλη τους που ήταν σχεδόν αιωνόβιοι και συνταξιούχοι, ναι υπάρχουν. Στην οικουμενική κυβέρνηση του 89 ο πρωθυπουργός Ζολώτας, γύρω στα 95, αλλά που κρατιόταν και ήταν και χειμερινός κολυμβητής, και ήταν και καθηγητής πανεπιστημίου από 23ων χρονών (θυμηθείτε από το χρονολόγιο και σε τι ηλικία είχε πάρει ο Καποδίστριας τα τρία διδακτορικά) πρότεινε για υπουργό παιδείας τον Δεσποτόπουλο (που 23ων χρονών επίσης ήταν υφηγητής πανεπιστημίου και παίκτης της εθνικής βόλεϋ. Εκείνος δέχτηκε υπό τον όρο να μη ζητήσουν μισθό όσοι στην κυβέρνηση είχαν ήδη κάποιο άλλο μισθό ή σύνταξη, όπως ο ίδιος που είχε την σύνταξη καθηγητή πανεπιστημίου. Ο Ζολώτας απάντησε ότι θα το προτείνει αλλά όχι σαν υποχρεωτικό και παραιτήθηκε ο ίδιος από τον μισθό πρωθυπουργού. Με τους υπόλοιπους δεν ξέρω τι έγινε. Ο Δεσποτόπουλος είναι εκείνος που λέγαμε και άλλες του περιπέτειες και που πέθανε 103ων χρονών πριν δυο τρία χρόνια.

Σήμερα που δεν έχουμε άγχη χρόνου και απόσπασης προσοχής ας δούμε και ένα ΥΓ για άλλο ένα είδος δωρεάν προσφοράς: Όταν η γενιά η δική μου ήμασταν Γυμνάσιο και Λύκειο ένα πολύ γνωστό βιβλίο άλγεβρας ήταν του Κανέλλου. Ο Κανέλλος είχε φροντιστήριο στη Σόλωνος και προσωπικά το μόνο που ήξερα για αυτόν, εκτός από το ότι σε πολλούς μας άρεσε πολύ το βιβλίο του, ήταν από κάποτε που είχα ακούσει ένα καθηγητή πανεπιστημίου να λέει ότι την χρονιά πριν από τις τότε πανελλαδικές («ακαδημαϊκό» τις λέγανε) ήρθε από το χωριό του με ένα συμμαθητή του να εξεταστούν από τον Κανέλλο να δουν αν θα τους δεχτεί στο φροντιστήριο να μετακομίσουν οι δυο τους να κάνουν την Γ Λυκείου στην Αθήνα. Ο Κανέλλος τους εξέτασε και είπε «Ο ένας να γυρίσει στο χωριό του γιατί δεν χρειάζεται φροντιστήριο, και τζάμπα θα το πληρώσει, ο άλλος να γυρίσει στο χωριό του γιατί δεν θα του κάνει τίποτε το φροντιστήριο και τζάμπα θα το πληρώσει» Γύρισε βέβαια μόνο ο ένας. Όταν ήταν στα τελευταία του ο Κανέλλος το έμαθε ένας συνάδελφος που στο Λύκειο πήγαινε στο φροντιστήριό του και λέγαμε να πάμε στην κηδεία του αλλά την ώρα της

κηδείας εγώ δεν μπόρεσα να λείψω από εκεί που δίδασκα και βρήκα τον φίλο μου όταν γύρναγε από την κηδεία και είπαμε να πάμε στο βιβλιοπωλείο στη Σόλωνος που ήταν δίπλα στο φροντιστήριο να πάρουμε κανα βιβλίο του σαν ενθύμιο. Ο βιβλιοπώλης μας είπε ότι εκτός από τα φροντιστηριακά του υπάρχει και ένα με την προσωπική του έρευνα στα μαθηματικά, ενθουσιαστήκαμε, το πήραμε και οι δυο και μόλις πήγαμε να το πληρώσουμε μας είπε «Αυτά τα έχει ήδη πληρωμένα ο ίδιος ο Κανέλλος. Όταν το έβγαλε μου είπε «Όποιος το ζητήσει θα μου έχει κάνει την τιμή να ενδιαφερθεί για την έρευνά μου . Αντί να του πω «ευχαριστώ» θα τον βάλω και να πληρώσει από πάνω;» Επίσης μας είπε οτι κατά προτεραιότητα προσελάμβανε για καθηγητές ανθρώπους που δεν τους έπαιρνε το δημόσιο λόγω κοινωνικών φρονημάτων. Επίσης ότι είχε βγάλει και μηνιαίο επίδομα για τους ζητιάνους στην οδό Σόλωνος και το επίδομα περιείχε και δώρο εορτών και διακοπών... Επίσης για ένα άλλο φροντιστήριο είχα ακούσει (από πρώτο χέρι) ότι όταν ήρθε ένας πολύ καλός μαθητής από Μυτιλήνη όχι για όλη την Γ Λυκείου αλλά για το καλοκαίρι μετά (οι εισαγωγικές τότε δίνονταν το Σεπτέμβριο) τον εξέτασαν πάλι (γιατί θέλανε να έχουν καλά ποσοστά εισαχθέντων ως διαφήμιση) αλλά τον Σεπτέμβριο που μπήκε ιατρική του είπαν «μας δίνεις την άδεια να σε βάλουμε στους επιτυχόντες μας; Αν δεν μας τη δώσεις σε καταλαβαίνουμε γιατί η επιτυχία σου ήταν προϊόν αυτοδιδασκαλίας και όχι δικό μας» Εκείνος τους είπε «βαλ'τε με, δεν το κάνω για αυτοπροβολή ότι με γράφει η εφημερίδα αλλά για να χαρεί ο πατέρας μου όταν το δει και σε εφημερίδα»

Αλλά επειδή το κυριότερο στη ζωή δεν είναι οι εξετάσεις και οι εφημερίδες επιστρέψουμε στην ομιλία του γυμναστή μας για τον χορό, της οποίας το περιεχόμενο ξέρετε πόσο απηχεί και τις απόψεις περί χορού του διεθνή μας. Προσωπικά μου θυμίζουν τον νησιώτη διευθυντή μου στο σχολείο που διορίστηκα πριν έρθω, που ήταν μαθηματικός αλλά σπούδασε και χορό στη Δώρα Στράτου, όπου δηλαδή κι ο γυμναστής και προπονητής σας και μας έλεγε: «ΠΡΩΤΑ αυτά που μένουν. Ο χορός , το τραγούδι, η αγάπη που έχουν τα παιδιά το ένα για τ' άλλο και μετά , όποιος θέλει να σπουδάσει να στρώσει τον κόλο του στο διάβασμα και να ζητάει ασκήσεις και να του δίνετε όσο τραβάει. Αλλά ΠΡΩΤΑ αυτά που μένουν».

[Μάρτιος 24, 2018 at 4:58 μμ](#)

Από φίλο χημικό, τον οποίο ευχαριστούμε:

«...Και μια και περιλαμβάνονται και περί ηρωισμού πράγματα λόγω και της επετείου, αυτό θα το έχετε κιόλας δει, εγώ το είδα πριν λίγο:

Αρνό Μπελτράμ: Ο ήρωας αστυνομικός του Τρεμπ που αντάλλαξε τη ζωή του με αυτή των ομήρων

<https://www.newsit.gr/kosmos/arno-mpeltram-o-iroas-astynomikos-tou-tremp-pou-antallakse-ti-zoi-tou-ayti-ton-omiron/2460536/>

Εξαιρετική περίπτωση ηρωισμού, από αυτούς που ταιριάζουν στους δικούς μας καιρούς – θα έλεγε κανείς το πρότυπο του ηρωισμού, μια και δεν υπήρχε εκεί κανένα από αυτά που μπορεί να τονώσουν αυτόν που θα διακινδυνεύσει: ‘αυτενέργεια’, το να βασιστείς στις μαχητικές δεξιότητές σου ή ότι άλλο που ένας αξιωματικός μπορεί να διαθέτει και να του έχει εμπιστοσύνη. Μόνο η καθαρή φιλαλληλία – αυτό που ίσως είναι η ευγενέστερη ανθρώπινη ιδιότητα.»

ο

[Μάρτιος 24, 2018 at 5:46 μμ](#)

Διπλά επίκαιρο: Παιδιά δείτε και την πρόβα πριν παιχτεί στο Ηρώδειο η σύνθεση του Σπανουδάκη με την οποία χτες στην γιορτή της 25ης προλογίστηκε η αποχαιρετιστήρια και ευχαριστήρια επιστολή που είχαν γράψει προς την ψυχή του τα παιδιά ενός από τα σχολεία που είχε ιδρύσει. Τα λόγια στην πρόβα λένε «και νυν και αει και ναι» και στην γιορτή αναφέρονταν στο «ναι» στην θυσία που είπε ο Καποδίστριας. Ο λόγος που είναι διπλά επίκαιρο είναι ότι δεν ταιριάζει μόνο στον Καποδίστρια αλλά και στον αστυνομικό του Τρεμπ Αρνό Μπελτράμ που μόλις είδαμε...

Θα πω στην καθηγήτριά σας να μας δώσει για ανάρτηση όλα εκείνα τα θαυμάσια κείμενα και τα θαυμάσια λινκ. Για την ώρα ας ακούσουμε την πρόβα και ας ξαναφέρουμε μαζί με την πρόβα στο νου μας όσα χτες εσείς οι επι σκηνης λέγατε και όσα εμείς οι ακροατές και θεατες ακούγαμε...

<https://www.facebook.com/spanoudakisstamatis/videos/1522151181157646/>

▪ [Μάρτιος 24, 2018 at 6:30 μμ](#)

να'το

<https://www.youtube.com/watch?v=QIjgnMvhIV0>

▪ [Μάρτιος 24, 2018 at 7:15 μμ](#)

Το «νυν και αεί» του «νυν και αεί και ναι» φυσικά μας θυμίζει και το φινάλε «νυν, νυν, το μηδέν και ΑΙΕΝ Ο ΚΟΣΜΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ» του ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ και όποιος τυχόν έχει δει και το γιουτιουμπ-άκι με το φινάλε αυτό ίσως να το σχετίζει και με την εικόνα του λινκ στο προηγούμενο σχόλιο. Αλλά πριν πούμε περισσότερα για την ΚΑΙ εφιαλτική ΚΑΙ μη εφιαλτική συνιστώσα του φινάλε ας δούμε από την αρχή το γιουτιουμπ-άκι για το τελευταίο μέρος του ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ που ονομάζεται ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ (δηλαδή Δοξολογία στη Ζωή)

<https://www.youtube.com/watch?v=28GzARSTNFA>

▪ [Μάρτιος 24, 2018 at 8:44 μμ](#)

Για να καταλάβουμε καλύτερα τι μας λένε όλα αυτά ας γυρίσουμε στον Γάλλο αστυνομικό των σημερινών ειδήσεων, περνώντας όμως πρώτα από την Νέα Υόρκη του 2001. Όταν κατέρρεαν οι Δίδυμοι Πύργοι και οι Αμερικανοί πυροσβέστες έμπαιναν και έψαχναν σε όλους τους ορόφους για εγκλωβισμένους, είχε κάνει τεράστια εντύπωση σε όλον τον κόσμο το ότι μετά την κατάρρευση του πρώτου Πύργου οι πυροσβέστες που μπαινόβγαιναν στον δεύτερο δεν σταμάτησαν αυτό που έκαναν αν και πλέον ήξεραν ότι θα μπαινόβγαιναν μέχρι μια στιγμή που δεν θα ξανάβγαιναν. Πριν ακούσουμε το τραγούδι που τότε είχε γράψει για αυτούς ο Bruce Springsteen ας αναφέρουμε κι άλλο ένα συγκλονιστικό εκείνης της μέρας (9-11=11 εννάτου 2001) περιστατικό: Κάποιος εργαζόμενος που είδε ότι δεν μπορούσε να κατεβάσει από τις σκάλες ένα παραπληγικό φίλο του στο γραφείο, πήρε στο κινητό την αδελφή του με την οποία ζούσε να την αποχαιρετήσει για να μην αφήσει μόνο του στον θάνατο τον φίλο του παρ'όλο που εκείνος τον παρακαλούσε να προλάβει να φύγει πριν εγκλωβιστεί (for the record: Ο πρόεδρος Μπους τον ανεκήρυξε ήρωα, η αδελφή του έγινε ενεργότατο μέλος του κινήματος «Not in our name» που προσπαθούσε να αποτρέψει την εισβολή στο Ιράκ «εν ονόματι», δήθεν, των νεκρών εγκλωβισμένων, του ζήτησε ραντεβού, ο Μπους αρνήθηκε να την δει, εκείνη του έλεγε «γιατί δεν θες να δεις την αδελφή του ήρωα; Για να μας φέρεις από το Ιρακ φτηνότερο πετρέλαιο για τα αυτοκίνητα και τα καλοριφέρ μας; Σου είπε κανείς ότι αυτό θέλουμε» (Lazar την λέγανε, ίσως ακόμα να γκουγκλάρεται) Πάμε στο τραγούδι:

<https://www.youtube.com/watch?v=cliwsiwZyRE>

«Into The Fire»

The sky was falling and streaked with blood
I heard you calling me then you disappeared into the dust
Up the stairs, into the fire
Up the stairs, into the fire
I need your kiss, but love and duty called you someplace higher
Somewhere up the stairs into the fire

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

You gave your love to see in fields of red and autumn brown
You gave your love to me and lay your young body down
Up the stairs, into the fire
Up the stairs, into the fire
I need you near but love and duty called you someplace higher
Somewhere up the stairs into the fire

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

It was dark, too dark to see, you held me in the light you gave
You lay your hand on me
Then walked into the darkness of your smoky grave
Somewhere up the stairs into the fire
Somewhere up the stairs into the fire

I need your kiss, but love and duty called you someplace higher
Somewhere up the stairs into the fire

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

May your strength give us strength
May your faith give us faith
May your hope give us hope
May your love give us love

May your love give us love

○

[Μάρτιος 24, 2018 at 10:13 μμ](#)

Εν ολίγοις όλα αυτά μας λένε ότι στα όσα κάνουν τις οάσεις και τα διαλείμματα παράδεισου και πολιτισμού στην ανθρωπότητα να τελειώνουν κάθε τόσο, πότε από φυσικές καταστροφές και πότε από τις δυνατότητες του ανθρώπου να δημιουργεί εφιαλτικές κολάσεις, η μόνη απάντηση είναι η δυνατότητα που έχει ο άνθρωπος να επιλέγει και να πραγματοποιεί λύσεις που μπορεί να υπάρχουν αλλά εκείνοι που τις πραγματοποιούν δεν θα ζήσουν να τις δουν όπως αυτοί για τους οποίους θυσιάστηκαν και τους οποίους οι πράξεις τους μπορούν να σώσουν. Αυτό είναι και οικουμενικό και διαχρονικό. Το «άξιον εστί», το «αξίζει τον κόπο η θυσία», είτε στη Γαλλία, είτε στην Αμερική, την Βόρεια ή την Νότια, είτε στο Ιράκ, είτε Χριστιανών είτε μουσουλμάνων, είτε στην αρχαιότητα, είτε τώρα, γίνεται σε κάθε εποχή, χώρα, και πολιτισμό αντικείμενο και Ποιητικού Λόγου που αγγίζει τα όρια του Θρησκευτικού και που παίρνει την μορφή Δοξαστικού για τη Ζωή, σαν αυτό που είδαμε από τον Ελύτη και σαν αυτό που η καθηγήτριά σας έβαλε για τον Καποδίστρια. Και για να μην ξεχνιόμαστε και πάρουμε τον Σικελιανό σαν υμνογράφο του ΠΑΣΟΚ, ενώ ο ίδιος ο Ελύτης, που θεωρείται ο ποιητής του Ήλιου, θεωρούσε ότι από εκείνον τον κληρονόμησε, ας δούμε τι λένε για τον Ήλιο οι δυο τελευταίοι στίχοι του «Ύμνου του ...ΠΑΣΟΚ»:
Εμπρός αδέρφια, αδέρφια, και μας έζωσε με τη φωτιά του εμπρός, εμπρός κι η φλόγα του μας τύλιξε αδελφοί μου».

https://www.youtube.com/watch?v=UKE_EbtZnQ0&feature=related .

Τι σχέση έχει;! Π.χ. το «αδέρφια» θυμίζει π.χ. Ελλάδα σε στιγμές Καισαριανής, ή π.χ. την τελευταία φωτογραφία του Αλλιέντε που αφού έχει αποχαιρετήσει ραδιοφωνικά τους

Χιλιανούς βγαίνει με τους κοντινότερους σε αυτόν συνεργάτες του και μερικοί για την τιμή των όπλων κρατάνε και όπλα, και όλοι κοιτάνε το αεροπλάνο το οποίο σε λίγα λεπτά θα τους έχει βομβαρδίσει

- [Μάρτιος 24, 2018 at 10:20 μμ](#)
Βρέθηκε και η τελευταία φωτογραφία του Αλλέντε:
<http://100photos.time.com/photos/luis-orlando-lagos-allendes-last-stand>
(βλ. και σελ 9,10)

[Μάρτιος 24, 2018 at 10:27 μμ](#)

Μα ας ξαναγυρίσουμε στην μελοποίηση Σπανουδάκη για το «νυν και αεί και ναι»
<https://www.youtube.com/watch?v=Q1jgnMvhIV0>

[Μάρτιος 24, 2018 at 10:33 μμ](#)

Και, ακόμα καλύτερα, ας ξαναγυρίσουμε στην πρόβα με ήλιο ασυννέφιαστο και με ορατά όλα τα, επίσης ασυννέφιαστα, πρόσωπα των μουσικών:
<https://www.facebook.com/spanoudakisstamatis/videos/1522151181157646/>

[Reply ↓](#)

[Μάρτιος 24, 2018 at 10:43 μμ](#)

Κι όπως και πιο πριν, ας βγούμε και από αυτό επίσης το μνημόσυνο με το ίδιο τραγούδι:

<https://www.youtube.com/watch?v=5kYvBd2D9iI>

Εμείς που μείναμε

Στίχοι: Νίκος Γκάτσος

Μουσική: Σταύρος Ξαρχάκος

Εμείς που μείναμε
στο χρώμα το σκληρό
για τους νεκρούς
θ' ανάψουμε λιβάνι
κι όταν χαθεί
μακριά το караβάνι
του χάρου του μεγάλου πεχλιβάνη,
στη μνήμη τους θα στήσουμε χορό.

Εμείς που μείναμε
θα τρώμε το πρωί
μια φέτα από του ήλιου το καρβέλι,
ένα τσαμπί σταφύλι από τ' αμπέλι
και δίχως πια του φόβου το τριβέλι,
μπροστά θα προχωράμε στη ζωή.

Εμείς που μείναμε
θα βγούμε μια βραδιά
στην ερημιά να σπείρουμε χορτάρι
και πριν για πάντα
η νύχτα να μας πάρει
θα κάνουμε τη γη προσκυνητάρι
και κούνια για τ' αγέννητα παιδιά.

[Μάρτιος 24, 2018 at 10:48 μμ](#)

Και για να'ρθουμε πιο κοντά στο χώρο μας και στο χρόνο μας ας ξαναδούμε τα ίδια πριν ενάμιση χρόνο και σε απόσταση 15 λεπτών με τα πόδια:

<https://www.youtube.com/watch?v=WT2k1x23v>

[Reply ↓](#)

[Μάρτιος 25, 2018 at 9:42 πμ](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=OG72KJ1RwgU>

[Μάρτιος 24, 2018 at 11:13 μμ](#)

Κι αφού ολοκληρώσαμε ολόκληρες τραγικές
τρι(;)λογίες(3 και βάλε) υποχρεούμαστε,
για να μη φύγει θλιμμένος ο αναγνώστης,
να βάλουμε και «σύντομη κωμωδία συναφούς θέματος» ,
όπως υποχρεούνταν να βάζουν και οι αρχαίοι τραγικοί
(π.χ μετά το Προμηθεύς πυρφόρος, δεσμώτης και λυόμενος
έμπαινε και το Προμηθεύς εμπρηστής εξ αμελείας)
Και τι πιο κωμικό και πιο συναφές
από το να επανανοηματοδοτήσουμε
τον άλλο ύμνο του ΠΑΣΟΚ, την Κάρμινια Μπουράνα,
με στίχους που να τραγουδιούνται σαν τα λατινικά της;
(για βιβλιογραφία, μεταφράσεις και παραφράσεις που να αναδεικνύουν την
οικουμενικότητα, διαχρονικότητα κλπ των στίχων ήδη βάλαμε, μη τα ξαναλέμε, όποιος δεν
τα ακουσε και θέλει να μαθει ας ρωτήσει)

<http://www.dailymotion.com/video/x3uyj16>

Με σάτιρα από θέατρο μακρύ 50 μέτρα
που ήταν όλο υπαίθριο και όχι από πέτρα
όλοι τους μέσα στη Βουλή κρυφτήκανε μ'ελπίδες
και κοίταγαν την κίνηση απ' τις εφημερίδες

έτσι που μέναν στη Βουλή σαν αποχαινωμένοι
για πότε τον εφάγανε μυστήριο τους μένει
αντι μολότωφ κράταγαν τα φωτεινά δαυλιά τους
και στ' άλλο χέρι κράταγαν τα φοβερά καυλιά τους
κι ενώ επεριμένανε να τους κρεμάσουν όλους
οι Αχαιοί ακράτητοι τους ξέσκιζαν τους κώλους
και φυλακή ζητάγανε μόνοι τους να τους χώνουν
όσοι ήθελαν τον κώλο τους κάπως να τον γλιτώνουν
κι έτσι τα κλεψιμέϊκα βοηθάγαν να βρεθούνε
να πάρουν μια γερή ποινή για να προστατευθούνε
κι ήρθε το τέλος εποχής κι εμάς με τις υγειές μας
και να φυλάμ' τον κώλο μας από τις λαμογιές μας

Εν ολιγοις, αυτο είναι το στανταρ παραμυθατζιδικο "Ζησαν αυτοι καλα κι εμεις
καλυτερα" αντι του ολιγαρκεστερου ""Ζησαμε εμεις καλα κι αυτοι καλυτερα"

Εμπρός αδέρφια, αδέρφια, και μας έζωσε με τη φωτιά του

Εμπρός, εμπρός κι η φλόγα του μας τύλιξε αδελφοί μου

Λουλούδι φωτιάς βγαίνει στους τάφους...

<https://www.youtube.com/watch?v=314nVByCL44>

How many roads must a man walk down, before you call him a man?